

Piet en Pietje

door
Betsy

NIJKERK
G.F. CALLENBACH

PIET EN PIETJE

EEN VERTELLING

DOOR

BETSY

Geïllustreerd door FRANS VAN NOORDEN

Derde, opnieuw bewerkte, druk

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Van den hoogen kerktoren, die zich statig boven een doolhof van straten en stegen verhief, klonken twaalf zware slagen. Tezelfder tijd gingen de schooldeuren open, en in een oogwenk krioelde het daarbuiten van kleine jongens en meisjes, die het gewoel en de drukte in de toch reeds zoo drukke straat niet weinig hielpen vermeerderen.

Na zoo'n tijd binnen de muren van het schoolgebouw door het oog van den meester in bedwang te zijn gehouden, verheugden zij zich in de herkrege vrijheid, terwijl zij zich al pratend, lachend en stoeiend, in grootere en kleinere groepjes, rechts en links verspreidden.

Ze beseften het nog niet, de kleine wildemannen, dat het enkel tot hun bestwil was, dat men hen noodzaakte zes van de zeven dagen hun zorgeloos brein te vermoeien met lastige taalregels en vaak nog lastiger sommen; met namen van landen, die ze nooit gezien, en van menschen, die ze nooit gekend hadden. De meesten vonden het wel hard, dat ze daarvoor telkens knickers en vlieger, bikkels en springtouw in den steek moesten laten, en dachten er volstrekt niet over dat ze later dankbaar zouden zijn, dat men hen in hun jeugd verplicht had, wat te leeren.

Maar — geen regel zonder uitzondering. Dat geldt van de taal en ook van de schoolkinderen. Eén van die uitzonderingen was Piet Verbrug, met zijn bruinen krulkop en donkere oogen, die zoo ondeugend lachen, maar soms ook zoo heel ernstig kijken konden.

Piet hield véél van leeren en nog meer van lezen, wat echter niet belette, dat hij op zijn tijd ook met hart en ziel spelen, en daarvoor lei en boeken best zoolang vergeten kon. En al durfde hij zich daarom volstrekt niet op één lijn te plaatsen met dien leersamen jongen, door vader Van Alphen bezongen, die zijn hoepel en priktol voor boeken verruilde en in het leeren zijn tijdverdrijf zocht, zoo was het hèm toch ook één keer in zijn leven gebeurd, dat hij zijn hoepel, — het was er maar een van een ton, maar die toch, o zoo mooi hoepelde, — bij een van zijn buurjongens voor een boekje geruild had.

Dat boekje bevatte de geschiedenis van een heidenjongen, die door de prediking van een zendeling den Heere Jezus had leeren kennen, zich had laten doopen, en later zelf een prediker van het Evangelie onder zijn stamgenooten was geworden.

Piet had dit verhaal gelezen en herlezen, want sedert hij op de Zondagsschool gehoord had hoeveel millioenen heidenen er nog waren, die zich nog bogen voor hout en steen, en nog nooit den Naam van den lieven Heiland hadden hooren noemen, door welken zij toch maar alleen zalig konden worden, gevoelde hij een bijzondere liefde voor het werk der Zending en alles wat daarop betrekking had.

Hij had diep medelijden met die ongelukkige heidenen, en was vol bewondering voor die moedige mannen,

die alles, vaderland, betrekkingen en vrienden verlieten, om hun het Evangelie te brengen, trots alle moeiten en gevaren. Ja, meer nog. Van dat oogenblik af leefde er een stille wensch in zijn kleine jongenshart, de wensch om, als hij groot was, ook zendeling te worden en naar die verre landen te gaan, om dien armen, onwetenden heidenen den Bijbel te brengen en hun van den Heere Jezus te vertellen, den Zaligmaker, die op aarde gekomen en gestorven was om ook hun ziel te redden. Hij wist echter wel dat je, om zendeling te worden, een heeleboel weten moest; en dáár kwam dan ook voornamelijk zijn ijver in het leeren vandaan.

Zooals gezegd was het een *stille* wensch, want behalve één keer aan zijn ouders, had hij er nog nooit aan iemand iets van gezegd. En bij dien éénen keer was het gebleven. Zijn moeder was geheel verschrikt toen Piet met zijn vraag of hij zendeling mocht worden voor den dag gekomen was. In haar verbeelding zag ze haar jongen al door een troep Wilden vermoord, opgegeten misschien; en zijn vader, een heel bedaard man, had kalmpjes geantwoord: „Daar zullen we later wel eens op terugkomen, Piet. Zulke kleine jongens weten nog niet wat ze willen.”

Maar dat later was nooit gekomen; want heel spoedig daarop was de man op het ziekbed neergelegd, dat na weinig dagen zijn sterfbed werd. Toen hij zijn uurtje voelde naderen, had hij zijn zoontje bij zich geroepen en gezegd: „Piet, mijn jongen, beloof je me, dat je altijd een brave zoon voor je moeder zal zijn? Zul je haar tot steun en troost wezen, als de Heer je het leven spaart, en voor haar zorgen, nu je vader het niet meer doen kan?”

Snikkend had Piet die vraag met een volmondig:

„Ja, Vader,” beantwoord, met het ernstige voornemen zijn belofte gestand te doen en zijn leven lang voor zijn moeder te werken. Maar toen de eerste droeve dagen, die op Vaders dood volgden, voorbij waren, en hij weer rustig op de schoolbanken zat en aan de

toekomst dacht, kwam hij met schrik tot de ontdekking, dat het leeren voor zendeling en het werken voor Moeder zaken waren, die moeilijk samen konden gaan.

Immers, zooveel wist Piet wel, zou hij met studeeren meer geld uitgeven dan verdienen; en al behoefde het Moeder ook niets te kosten, hoe zou hij, als hij naar die verre landen ging, haar tot hulp en steun kunnen zijn? Het een of het ander zou hij dus moeten opgeven. Maar wat? Het eerste? Maar dat wilde hij zoo gaarne. Het laatste? Maar hij had zijn moeder zoo lief. En dan zijn belofte aan zijn stervenden vader.

Hoewel gewoon met al zijn lief en leed aanstonds

tot zijn moeder te gaan, wilde Piet haar met deze zaak toch vooreerst niet bezwaren. Nog zag hij haar verschrikt gezicht toen hij er de eerste maal over sprak. Zou hij haar dan nu, terwijl ze toch al zoo'n verdriet had over Vader, nòg bedroefder maken?

Hoe langer Piet zichzelf evenwel het zwijgen oplegde, en hoe meer hij begon te vreezen dat zijn wensch wel een wensch zou *blijven*, hoe meer zijn liefde en belangstelling voor het Zendingswerk toenam. Ofschoon pas elf jaren oud sloeg hij nooit een Zendingsbidstond over, en las hij van begin tot eind al de Maandberichten, die meester trouw voor hem bewaarde.

Gewoonlijk had Piet een paar centen op zak, die hij zelf verdiende met voor den een of ander boodschappen te doen. Wat hij daarvoor kreeg, gaf hij geregeld aan Moeder; want nu Vader er niet meer was, moest zij alleen den kost verdienen. Een paar werkhuisen en eenige waschjes gaven haar van 's Maandags tot 's Zaterdags de handen vol, en brachten haar juist genoeg op om met haar jongen heel sobertjes te leven. Het was Piet daarom niet enkel een genoegen, maar ook een eer, zijn goede moeder nu reeds een weinigje te kunnen helpen; en van haar kant nam Moeder die hulp gretig aan. Maar alles wilde ze toch niet van hem hebben. Van elke boodschap mocht hij altijd een cent houden om griffels of pennen, ook wel eens knikkers of een tol te koopen; want Moeder ging van den stelregel uit, dat, wie goed leert, ook op zijn tijd spelen mag; en ze wist wel dat haar Piet zijn centen niet zou versnoepen of nutteloos uitgeven.

Nu, dat deed hij dan ook nooit. Als hij zijn geld niet bepaald noodig had, spaarde hij het zuinig op; en zoo

kwam het, dat hij op een avond in den bidstond zat met een dubbeltje en drie centen in zijn zak. Piet was in zijn gevoel al bijzonderrijk; en toen het collectezakje de rondte deed, dacht hij: „Kom, het is voor de arme heidenen. Inplaats van één cent zal ik ze maar alle drie geven.”

Maar zie, — wat anders niet gebeurde, gebeurde nu. Er ging dien avond nog een tweede zakje rond, en de arme Piet geraakte daardoor in geen kleine verlegenheid. Had hij het vooruit geweten, dan had hij zijn drie centen in tweeën kunnen geven. Nu had hij niets dan een dubbeltje; en gaf hij dat, dan was hij ook alles kwijt; en wie weet hoe lang hij zou moeten sparen om weer tien centen bij elkaar te hebben. Hij had nog wel een knoop in zijn zak. Zou hij die . . . ? Maar, foei, neen! Hij schrikte dat zulk een slechte gedachte ook maar voor één oogenblikje in hem was opgekomen. Dat zou immers bedriegen zijn! En al zouden de menschen er niets van merken, God, voor wien niets verborgen was, zou het toch zien! — „Komaan!” dacht Piet, „laat ik dan mijn dubbeltje ook nog maar geven. Beter besteden kan ik het toch niet.” En zonder de minste spijt liet hij eenige oogenblikken later zijn gansche bezitting in het zakje vallen.

Zoo'n soort jongen nu was Piet Verbrug, dien we met de anderen uit school zagen komen, en dien we thans volgen willen op zijn weg naar huis. Behalve een liniaal en een griffeldoos heeft Piet een gedrukt blaadje in de hand, naar welks inhoud hij zoo nieuwsgierig schijnt, dat hij niet eens kan wachten met het in te zien tot hij thuis is.

Ver heeft hij daar anders niet voor te loopen. Een paar straten door, een steegje in, en hij is er.

II.

Het huis, dat Piet binnen ging, behoorde niet tot de {aanzienlijkste. Het was heel hoog en heel smal, en werd beneden en boven, voor en achter, door verschillende gezinnen bewoond. Drie steile, donkere trappen leidden naar een even donker portaal, waar het voor een vreemde moeilijk was den weg te vinden. Zelfs Piet moest op het gevoel naar de kruk van de deur der voorkamer zoeken, het eenige vertrekje waarover vrouw Verbrug te beschikken had. Maar daarbinnen was het vriendelijk en licht, en droeg alles de sporen van orde en reinheid. Geen stofje was er te zien op de weinige maar nette meubeltjes. Op de vierkante tafel, vlak voor het raam, stond een kooitje met een bont kanarietje er in; en een rijtje geraniums en fuchsias, in roode potten met wit papieren omhulsels op het kozijn, gaven aan het geheel een vroolijk aanzien.

Dat kooitje met zijn zangerige bewoner was het eigendom van Piet.

Piet hield veel van dieren in het algemeen en van zijn vogeltje in het bijzonder. Hij maakte het den kleinen gevangene, — want dat *is* een opgesloten vogeltje toch maar, — in zijn kerker zoo aangenaam mogelijk. Hij had het een plaatsje voor het raam gegeven, in de zon, dicht bij de bloemen, hield zijn kooitje schoon, en voorzag het overvloedig van eten en drinken. Zelfs de gulden vrijheid mocht het nog eenigermate genieten, want zoo nu en dan ging het kooitje open, en dan huppelde het vogeltje over de

tafel, en vloog Piet op den schouder, en pikte hem het eten uit den mond.

Het scheen zich dan ook tamelijk wel in zijn lot te kunnen schikken, want het zong van den morgen tot den avond en toonde zich zeer aan zijn verzorger gehecht. Het herkende hem zelfs aan zijn stap; want

toen Piet zoeven de trap opkwam, hield het aanstonds op met zingen als om te luisteren; en toen hij de deur opende en de kamer binnentrad, kwam het onder het geroep van Pie-ie-t! Pie-ie-t! voor de tralies zitten, sprong van het eene stokje op het ander, en rustte niet vóór het toegesproken was.

Nu, lang wachtte Piet daar niet mee. Zijn moeder was uit werken, en zoo was Pietje de eenige, en dus ook de eerste, dien hij goedendag te zeggen had. Hij deed dit met zijn gezicht heel dicht bij het kooitje,

onder het uitspreken van allerlei lieve naampjes. En toen de begroeting afgeloopen was, ging hij naar de kast om zijn boterham te krijgen, die Moeder, eer ze wegging, zorgvuldig voor hem klaargemaakt had, en waarmee hij op zulke dagen gewoonlijk zijn middagmaal doen moest.

Piet hapte er in of hij honger had. Pietje kreeg ook een stukje; en weldra was er van de heele boterham geen kruimeltje meer te zien. Toen het zoover gekomen was, waschte Piet netjes zijn bordje, zette het op zijn plaats in de kast, nam het meegebrachte Maandbericht vóór zich, en was spoedig even verdiept in het lezen als zoeven in het eten.

Het was vooral de laatste bladzijde, die ditmaal zijn bijzondere aandacht trok; want daar las hij, onder de „Mededeelingen”, dat er een Bazaar zou gehouden worden voor de Zending, waarvoor de hulp en medewerking van alle Zendingsvrienden dringend werd verzocht.

Piet begreep dat zaakje niet recht. Een bazaar was een winkel, dat wist hij wel. Op de Hoogstraat had je zoo'n groote. Hij had er dikwijls genoeg voor de ramen staan kijken en was er wel eens in geweest ook. Van alles kon je er koopen. Maar hoe kon je daar nu de Zending mee helpen? Hij snapte het niet; want van liefdadigheidsbazaars kreeg hij zoo niet te hooren. Toen zijn Moeder 's avonds thuiskwam, was dan ook zijn eerste vraag: „Moeder, een Bazaar voor de Zending, weet ú wat dat is?”

„Zeker,” ging Moeder aan het uitleggen, nadat ze de regels, die Piet haar had aangewezen, gelezen had. „Bij de dames, daar ik 't laatst diende, heb ik er

dikwijls van gehoord. Die hielden met nog andere dames ook wel eens zoo'n Bazaar voor het weeshuis te Neerbosch. O, daar kregen ze altijd zoo'n hoop voor! En soms wát 'n fijne dingen, hoor. Ze hebben nog 's een pracht van een stoel gehad. En schilderijen, en vazen, en tafelkleedjes, en canapé-kussens; ook stapels haak-, brei- en naaiwerk; en keurige poppen, en boeken, en doozen papier, en lekkers; in één woord van alles; groote en kleine dingen, tot pennenhouders en inktlapjes toe."

"En wie gaf dat allemaal?"

"Wel, vooreerst de kennissen; en verder ieder die er wat voor over had. Want er werden van die gedrukte brieven rondgezonden om er bekendheid aan te geven, begrijp je. Ik heb er nog eens een stuk of wat speldenkussentjes voor gemaakt van een paar mooie lapjes die ik had. En dan breide ik er weer eens een paar kousen voor, en mijn kameraad een paar mofjes; en zoo deed ieder wat."

"En moest dat dan allemaal bij die dames gebracht worden?"

"Ja, die bewaarden dat dan zoolang. En dan werd er een groote zaal gehuurd, waar dan op een bepaalden tijd alles ten toon gesteld werd in verschillende kraampjes. Daar mocht iedereen dan voor een kwartje of een dubbeltje komen kijken en koopen. De dames verkochten zelf. En het geld, dat er van kwam, was dan voor Neerbosch, of waar zoo'n Bazaar dan voor was."

"Hoe aardig," zei Piet; toen, na eenig nadenken: "Zouden wij voor dezen ook niet iets kunnen geven, Moeder?"

„Ach, kind, ik zou heusch niet weten wát. Toen ik diende kon er nog eens wat af, maar nu . . . Van die prulletjes heb ik niet meer, en er wat voor koopen kan ik niet. Ik weet niet eens hoe ik aan sajiet moet komen om je kousen aan te breien.” — En met een zucht sneed vrouw Verbrug één van de boterhammen, die ze meegekregen had, en die tamelijk dik waren, nog eens door, en legde de beide sneedjes op een bordje, voor Piet. De andere bewaarde ze voor den volgenden dag. Zelf kon ze het dien avond wel zonder doen.

Piet las intusschen in zijn Maandbericht het verzoek aan de Zendingsvrienden nog eens over. Tot dusver had hij zich ook onder de Zendingsvrienden gerekend. O, hoe graag zou hij nu, door een flinke gift, eens *toonen* dat hij er een was!

Maar, wat kon hij, kleine, arme jongen, doen? Geld om iets te koopen, al was het nõg zoo'n kleinigheid, bezat hij niet. Zijn laatste spaarpenningen toch had hij den vorigen dag aan zaad voor zijn vogeltje uitgegeven, wíjl Moeder, die daar gewoonlijk voor zorgde, er geen cent meer voor had. In gedachten ging hij eens na, wat hij zooal het zijne kon noemen, en kwam spoedig tot het besluit dat zijn kanarie zijn eenige bezitting van waarde was. Als hij dus iets geven wilde, moest het zijn Pietje zijn, en dáár dacht hij niet over. Een vogeltje, dat mooi zong, zou anders wel een aardig geschenkje wezen, en wel koopers vinden ook, meende Piet. Als hij er zooveel had als zijn buurman beneden, zou hij er zeker een geven. Doch nu hij er maar ééntje had, veranderde de zaak. Dat ééne kon hij toch slecht afstaan. Hij kon zich zoo verbeelden

hoe stil en doodsch het zou zijn als Pietje er niet meer was. Dan had hij, als Moeder zoo'n heelen dag van huis was, niemand om tegen te praten. En het diertje zou hem ook missen, dat geloofde hij vast.

Maar wat zou hij dan kunnen geven? — Hij wist, dat een Zendingsvereniging altijd een massa geld noodig had, daar er tot het opleiden en uitzenden van zendelingen, het bouwen van kerken en scholen in de heidenlanden, het opleiden van inlandsche predikers, en het doen van lange en moeilijke reizen, groote sommen vereischt werden, en dat die groote sommen door veel kleintjes verkregen moesten worden. Meester had dat, toen hij bij gelegenheid van het Pinksterfeest over de Zending sprak, alles duidelijk uiteengezet. Hij had toen eens opgenoemd, wat er al gedaan moest worden om de arme heidenen te brengen tot de kennis van den éénen, waren God, en van Zijn lieven Zoon; en ook gezegd dat ieder naar zijn vermogen aan dat groote werk moest medearbeiden. Niet iedereen kon zendeling worden, had meester gezegd, en dat behoefde ook niet; maar ieder kon toch op zijn manier meewerken aan de komst van Gods Koninkrijk, tot kleine jongens en meisjes toe, al was het maar door wekelijks één cent te besparen voor de Zending, en hun makkers aan te sporen hetzelfde te doen.

Met betrekking tot Piet was dat woord destijds niet voor doove ooren gesproken. Zoals gezegd was Piet al zendeling in zijn hart. Wat hij voor die goede zaak besparen kon, deed hij; en dat hij nu voor den Bazaar niets had, was hem een oorzaak van waar verdriet.

Met zulke gedachten sliep Piet dien avond in. Was het wonder dat ze hem in zijn slaap nog bezig hielden?

Hij droomde namelijk dat hij in een winkel kwam, waar hij een menigte groote en kleine voorwerpen in bonte mengeling bij elkander zag staan; onder anderen ook een vogelkooitje met een kanarietje, dat hij dadelijk als het zijne herkende. Hij begreep niet hoe het daar kwam, en wilde het meenemen; maar hij kon er niet

bij, en er was niemand om hem te helpen. Mistroostig ging hij eindelijk heen; en toen hij thuiskwam, en het ledige plaatsje op de tafel zag, werd hij zóó bedroefd, dat hij in zijn slaap hardop begon te huilen.

Door Moeders vraag wat hem scheelde, werd hij wakker. Aanstonds keek hij naar de tafel, en het eerste wat hij tot zijn blijdschap bij het binnenvallende maan-

licht zag, was Pietje, die met zijn kopje in zijn veertjes rustig zat te slapen.

Nadat Piet half slapende aan Moeder zijn droom verteld had, keerde hij zich eens om, en deed toen, volkomen gerustgesteld, ook zijn oogen maar weer dicht, om ze niet op te slaan vóórdat Pietje hem den volgenden morgen door zijn vroolijk gezang wekte.

Piet was blij toen hij den kleinen zanger hoorde, ten bewijze dat deze er werkelijk nog was. En toch — wonderlijk — had hij een gevoel alsof het beestje hem maar half meer toebehoorde. Al zijn overdenkingen van den vorigen avond keerden terug. Heidenen en Zendingen, Bazaars en Maandberichten, speldenkussens en vogelkooitjes, het wemelde alles in zijn donkeren krullebol dooreen. Onder het naar school gaan was het hem zelfs of hem gezegd werd: Kom, toon nu eens wat je voor den Heer over hebt.

Wat zou Piet hierop zeggen? „Ik kan niets toonen, want ik heb niets om te geven?” Neen, dat zou een leugen zijn, zoolang hij zijn vogeltje nog had. En waar die inwendige stem hem vroeg: „Zou je, nu je niets anders hebt, je vogeltje niet willen geven?” zou hij daar durven antwoorden: „Als ik er meer had zou ik het o zoo graag doen, maar van dat ééntje kan ik niet scheiden?”

Neen, dan had die heiden, van wien hij gelezen had, anders gedaan! Toen *die* voor het eerst door een zendeling van den Heere Jezus hoorde, en van Zijn groote liefde tot zondaren, voor wie Hij Zijn leven gaf aan het kruis, werd hij zóó getroffen, dat hij vol geestdrift uitriep: „Gaf Jezus Zijn leven ook voor *mij*? Dan wil *ik* Hèm ook wat geven! Ik ben maar een

arme Indiaan. Ik bezit niets dan mijn hond, mijn geweer en mijn deken. Maar dat alles wil ik aan Jezus geven. Ik geef Jezus alles wat ik heb!"

Zoo sprak eens een woeste heiden. En zou *hij*, een Christenjongen, die den Heer zooveel langer en beter kende, die zelfs nogal uit wilde gaan om de heidenen te leeren, voor den Heiland dan niet eens zooveel over hebben als die arme Indiaan?

Neen, dat mocht niet. Piet gevoelde nu duidelijk dat, zou het blijken dat hij waarlijk hart voor het Zendingswerk had, hij zijn vogeltje géven moest. Maar hij gevoelde ook dat het hem moeite zou kosten. Toch wilde hij het niet onwillig doen. Hij had in de kerk zoo dikwijls gehoord, dat God den *blijmoedigen* gever liefheeft. Hij geloofde zelfs dat het in den Bijbel stond, en meende niet beter te kunnen doen, dan den Heer maar dadelijk te bidden, hem een *blijmoedigen* gever te maken. Hij bad wel niet met gesloten oogen, zooals thuis of in de kerk; dat ging nu niet; want hier, in de drukke straat, had hij beide oogen wel noodig om toe te zien dat hij niet onder een tram of een fiets terecht kwam. Maar zijn gebed was daarom niet minder hartelijk en gemeend. En een oprecht bidder vindt bij den Heer altijd verhooring.

III.

Toen Piet om twaalf uur uit school kwam, kreeg Pietje een lange toespraak; en als het beestje hem in de oogen had kunnen lezen, zou het aanstonds be-

merkt hebben dat het iets zeer ernstigs gold. Piet sprak van een aanstaande scheiding, en wilde zich als het ware bij zijn kleinen vriend rechtvaardigen voor den stap, dien hij ging doen. Pietje moest vooral niet denken, dat hij niet meer van hem hield en hem kwijt wilde zijn, omdat hij hem weggaf. Maar hij moest doen, en hij *wilde* ook doen, wat hij dacht dat goed was, en toonen dat hij den Heer boven alles liefhad. Hij geloofde zeker, dat hij bij menschen zou komen, die ook veel van hem houden en goed voor hem zorgen zouden; want daar had hij den Heer om gebeden. Wat hemzelf betrof zou het wel heel stil wezen, als hij bij zijn opstaan of thuiskomen door geen vroolijk liedje meer verwelkomd werd. Maar aan den anderen kant zou het toch heerlijk zijn te mogen denken: Voor het geld dat mijn kanarietje opracht, is misschien wel een Bijbel gekocht, waaruit een arme heiden den lieven Heiland en den weg naar den Hemel kan leeren kennen.

Het vogeltje had den spreker aldoor met zijn zwarte kraaloogjes aan zitten kijken, en maar gedurig geroepen: „Piet! Piet!” doch van het gesprokene geen woord begrepen. Piet wist dat trouwens wel. Het was hem ook minder te doen geweest om begrepen te worden, dan wel om zijn hart eens te luchten.

In dat hart was het thans wonderlijk gesteld. Het ééne kwam daar niet bij het andere, vond hij. Immers onder het spreken waren zijn oogen vochtig geworden, en toch was hij niet droevig gestemd. Zijn vogeltje stond daar nog vóór hem, als altijd, en toch kon hij het, welbeschouwd, niet langer het zijne noemen, omdat hij het in zijn hart al weggegeven had. Hij

gevoelde dat het scheiden hem pijn zou doen, en toch had hij geen berouw over zijn genomen besluit.

Het zou echter nog geruimen tijd aanloopen eer de Bazaar gehouden werd, en Moeder raadde haar jongen het vogeltje niet vóór den laatsten dag weg te brengen; dan hadden de menschen er zoo lang geen oppassen aan, zei ze. Maar hoofdzakelijk deed ze het, om Piet nog wat tijd te laten om over zijn voornemen na te denken, opdat hij niet in overijling handelen en er later misschien spijt van hebben zou.

Zoo verliep de eene week na de andere, en raakte Piet al meer en meer met het denkbeeld van scheiden vertrouwd. Maar — *eindelijk komt eenmaal*. Ook aan dezen langen tusschentijd kwam een einde. De laatste dag waarop de giften konden ingezonden worden was dáár; en daar hij bij zijn besluit gebleven was, moest het er dus nu van komen.

Moeder had op zich genomen, het kooitje bij mevrouw Welling, een van de dames, die tot de commissie behoorden, te bezorgen. Ze moest dien morgen toch de wasch halen bij een van haar klanten, en ging dan het huis nagenoeg voorbij; dus kon ze het gemakkelijk even aanreiken.

Natuurlijk maakte Piet eerst nog eens flink het kooitje schoon. Hij bestrooide den grond er van met fijn, wit zand, spoelde het drinkglasje om, vulde het etensbakje tot aan den rand toe, en dacht bij alles wat hij deed: „Dat is nu voor 't laatst.” — Zoo spraakzaam als hij anders was, zoo stil was hij nu. Hij had onder al die bedrijven nog geen woord tot zijn Pietje gesproken. Moeder begreep wel waar dat zwijgen hem zat, en keek haar jongen af en toe eens

van terzijde aan; maar Piet hield zich groot en wilde toonen dat hij een jongen was.

Toen het werk afgelopen en het kooitje geheel in orde was, maakte hij het deurtje nog eens open en haalde hij het vogeltje er uit. Zachtkens liet hij het in

zijn hand rusten, terwijl hij de andere voorzichtig over kopje en vleugeltjes glijden liet. Toen streek hij er eenige malen zacht met zijn wang over heen, en drukte tot afscheid een kus op het kleine lichaampje, zóó hartelijk en lang dat het beestje er van piepte. Daarna zette hij het weer in de kooi, sloot het deurtje, en dacht alweer: „Voor 't laatst.”

Vrouw Verbrug had zich intusschen wat opgeknapt, en na op haar vraag, of ze dan nu maar gaan zou, een toestemmend antwoord te hebben gekregen, nam

ze het kooitje van de tafel, sloeg er haar schort over heen en ging er toen maar gauw de kamer mee uit. Haar jongen mocht niet merken hoe ze met hem te doen had.

Piet keek haar na terwijl zij de trap afging, en bleef voor de open kamerdeur staan, tot hij hoorde dat ze heelemaal beneden was. Toen liep hij naar het raam en schoof het op om haar na te kijken. En zie, juist toen Moeder overstak, waaide er een punt van haar schort op en kon hij zijn Pietje van uit de hoogte nog net even zien. Piet bleef kijken tot Moeder de steeg uit was; en toen hij zich daarna omkeerde, en het plekje zag, waar het kooitje zoo lang gestaan had, rolden twee dikke tranen langs zijn wangen. Er waren nog meerdere in aantocht, maar Piet drong ze terug. Hij vreesde zonde te doen door thans te schreien. Die heiden schreide ook niet, toen hij alles wat hij bezat aan den Heere Jezus gaf. Moest die heiden hem dan tòch nog beschamen? Het zou dan ook net zijn of het geven bij hem niet van harte ging; en dat ging het toch waarlijk. Hij was heusch blij dat hij, een arme jongen, ook had kunnen meehelpen aan dien Bazaar; dat door zijn gift de opbrengst weer wat grooter zou wezen. Hij gevoelde dat de Heer zijn daad goedkeurde en er Zijn zegen op schenken zou; en dit vervulde hem met vrede en blijdschap, en deed hem straks welgemoed naar school gaan.

Onderwijl was vrouw Verbrug aan het huis gekomen, waar ze wezen moest. Het trof juist, dat mevrouw Welling zelve in de gang was, zoodat ze aan deze haar boodschap kon doen.

„Wel,” zei de dame, toen ze het kooitje zag en

vernam waarvoor het bestemd was, „dat is een alleraardigst idéé, en zeker geen alledaagsch geschenk. Zingt hij mooi?”

„Als een lijst, Mevrouw, van den morgen tot den avond.”

„Wie is de inzender?”

„Mijn zoontje, Mevrouw, Piet Verbrug. Hij wou toch ook zoo graag wat voor den Bazaar geven, maar hij had niets dan zijn vogeltje.”

„Och, dat is al héél aardig,” vond de dame. „En kon hij er nogal goed afstand van doen?”

„Het ging niet gemakkelijk, Mevrouw. Hij was nogal erg aan het beestje gehecht, moet u weten. O, hij hield er zooveel van. Maar het was toch heel en al uit eigen beweging. Hij deed het graag, nu hij niets anders had. „Moeder,”” zeit-ie, „het is voor de Zending, en daar is zooveel voor noodig.”” Hij leest altijd die berichten, weet u.”

„Nu, ik geloof dat uw Piet een goede jongen is,” prees de dame, nadat vrouw Verbrug nog zoo het een en ander van hem verteld had. „U moet hem eens hartelijk voor ons bedanken, en zeggen dat hij de Zending een grooten dienst heeft gedaan, en dat we voor zijn vogeltje een mooi plaatsje zullen zoeken. Hij moet maar eens komen kijken als hij lust heeft. Hij hoeft geen entré te betalen, moet u zeggen. De Bazaar begint morgen en duurt drie dagen.” Daarop vroeg ze vrouw Verbrug nog eens nauwkeurig naar haar adres, teekende het op in haar zakboekje, en wenschte haar verder vriendelijk goeden-dag.

Uit school gekomen kreeg Piet van zijn moeder een trouw verslag van haar wedervaren bij mevrouw

Welling, en ook van de uitnodiging tot een bezoek aan den Bazaar. Het lachte hem erg toe er een kijkje te gaan nemen; maar Moeder kon niet mee; en alleen durfde hij niet best.

Maar ten laatste werd de verzoeking hem toch te sterk. Hij wilde zoo graag eens zien hoe Pietje daar stond; of hij niet schuw was onder zooveel vreemden, en of hij misschien al verkocht was. Moeder vond ook dat hij het best doen kon, daar de dame het toch zelf gezegd had. En zoo stapte onze Piet op den tweeden dag, in zijn Zondagsche pak, wel een beetje schuchter, de met groen en bloemen versierde zaal binnen.

Hij zag daar allerlei mooie dingen, kleine en groote; maar zijn vogeltje, waar het hem eigenlijk om te doen was, zocht zijn speurend oog tevergeefs; dat was nergens te ontdekken. Er naar vragen durfde hij niet; maar mevrouw Welling, die ook de rol van verkoopster vervulde, merkte den kleinen, zoekenden jongen op, en radend wie hij was vroeg ze vriendelijk: „Jij bent zeker Piet Verbrug, he?”

„Jawel, Mevrouw,” antwoordde Piet, zijn pet afnemend.

„Kom je eens zien hoe het met je vogeltje gegaan is?”

„Jawel, Mevrouw.”

„Nu, Piet, het heeft heel wat bekijks gehad, en is gisteren al verkocht. Raad eens voor hoeveel.”

Piet stond eens te denken.

„Noem maar niet te weinig,” waarschuwde de dame.

„Misschien wel voor . . . voor vijf gulden, met de kooi er bij,” aarzelde Piet.

De dame lachte. „O, dat is veel te weinig! Je mag gerust een heeleboel meer zeggen,” moedigde ze aan.

„Tien?” waagde Piet.

„Nòg te weinig. Ik zal je maar wat helpen. Tienmaal tien. Reken nu maar uit.”

Piet stond sprakeloos, met half-open mond en groote, verblufte oogen.

„Geloof je 't niet? 't Is toch echt waar, hoor. Voor honderd gulden. — Vin-je 't nogal geen goeie som?”

„Jawel Mevrouw,” knikte Piet uit al zijn macht.

„Ik ook, Piet. Dat vogeltje van jou is maar wàt

een heerlijke aanwinst geweest voor onzen Bazaar. We zijn er o zoo blij mee."

Piet kon het zich nog maar niet goed indenken. Honderd gulden voor een kanarie! En niet eens een mooie. Hoe kon dat nou. Maar het moest toch waar zijn; anders zou de Mevrouw het niet zeggen. „Ik had niet gedacht dat er zóóveel van komen zou," glunderde hij, al wat spraakzamer.

„Niet? Nu, dat is dan een meevallertje, he?" lachte de dame. „De kooper gaf het er graag voor. — Kijk, hier heeft het gestaan, tusschen het groen. Was dat geen mooi plaatsje? — Maar zingen deed hij niet. Zeker door de vreemdigheid." — Daarop liet ze hem nog verscheidene aardige voorwerpjes zien en gaf hem — ze wist van zijn moeder dat hij veel van lezen hield — een van de boeken die er lagen, ten geschenke.

Piet bedankte de vriendelijke dame, groette beleefd zette zijn petje weer op, en ging, met zijn boek in de hand, hier en daar nog eens kijkend, de zaal uit.

IV.

Overgelukkig en tegelijk teleurgesteld ging Piet naar huis. Hij had zoo gehoopt zijn Pietje nog eens te zien, en was zoo benieuwd of het hem uit al die menschen gekend had. Ook deed het hem innig verdriet, dat het beestje zoo uit zijn doen was geweest. Hij hoopte maar dat het gauw aan zijn nieuwe omgeving wennen mocht. Maar aan den anderen kant maakte het hem

onuitsprekelijk blij, dat het zooveel geld opgebracht had. „Hònderd gulden!” ging het voor de zooveelste maal door zijn hoofd. „Wàt een hoop! Het moet toch wel een bijzonder lief diertje zijn, anders zouden de menschen het zoo gauw niet gekocht en er zooveel niet voor gegeven hebben.”

Dicht bij huís kwam hij zijn moeder tegen, die met haar mandje op weg was om aardappelen. Ze lachte toen ze hem zag; en inplaats van door te gaan, keerde ze om en ging ze met Piet weer naar huis.

„Hij is gisteren al verkocht, Moeder, voor hònderd gulden!” vertelde Piet opgewonden.

„Wàt zeg je?!” riep Moeder verbaasd. „Honderd gulden?! Loop, jongen! Nou fop je me.”

„Echt niet, Moeder. De mevrouw heeft het zelf gezegd.”

„Maar kind! 't Is niet te gelooven. Honderd gulden voor zoo'n doodgewoon vogeltje! Nou zeg, dat is nog eens de moeite waard.”

„Ik ben nieuwsgierig wie hem heeft,” zei Piet, een toontje lager.

„Ja, dat begrijp ik,” zei Moeder, met een lachend gezicht het portaal inwippend. En gevolgd door haar jongen liep ze vlugger dan ooit de drie steile trappen op en opende ze haar kamerdeur.

„Pie-ie-t! Pie-ie-t!” klonk het daarbinnen.

„Maar Moeder!” . . . was alles wat Piet in de grootste verbazing uitbrengen kon.

Daar stond het weer op de oude plaats, zijn eigen vogeltje, met zijn platte kuifje en bonte vleugeltjes. Ja, het was zijn eigen Pietje, daar was geen twijfel aan. Hij kende elk vlekje, en had hem wel in het

donker kunnen uitschilderen. Maar het was niet hetzelfde bruin houten kooitje, met de ijzeren tralies. Pietje had in dien tijd een andere woning betrokken, en zat nu in een lief rieten huisje, met koperen tralies, heel keurig en net.

Piet kon zijn oogen niet gelooven. Was hij nu wakker of droomde hij weer? „Maar Moeder!” riep

hij nogmaals; „maar Moeder! Hoe komt hij nu toch ineens weer hier?”

„Ik zal het je vertellen,” zei Moeder, minstens even blij als haar jongen. „Je was nog maar even de deur uit, toen er iemand de trap opkwam. Eerst dacht ik dat jij het was; maar toen ik opkeek zag ik een man staan met een fijne, lakensche jas aan, met glimmende knopen, en een zilveren band om zijn pet. Ik denk

dat het een rijke-lui's knecht was. Hij vroeg of Piet Verbrug hier woonde, en of ik hem dan *dit* maar eens geven wou. Toen gaf hij mij het kooitje over met dit briefje er bij. Ik vroeg natuurlijk van wien het kwam, maar het was hem niet belast dit te zeggen, zei hij. En toen ging hij weer heen."

Piet greep ongeduldig naar het briefje, waar zijn adres op stond, maakte het haastig open en las hardop:

Pietje kan niet zonder Piet;
 Zonder Piet heeft Pietje verdriet,
 En het zingen gaat maar niet,
 Als Pietje Piet niet ziet.
 Want het is en blijft maar waar:
 Pietje en Piet hooren bij elkaar.
 Daarom komt Pietje bij Piet Verbrug,
 Maar weer gauw terug.
 Hij bracht den Bazaar f 100 aan,
 Nu is zijn taak daar afgedaan.

Piet begreep er niets van, en zijn moeder evenmin. Ze zou maar eens naar mevrouw Welling gaan, zei ze; die zou er mogelijk wel meer van weten. Doch deze wist haar alleen te vertellen, dat het vogeltje veler aandacht getrokken had, en dat één der bezoekers, een heer, dien zij niet kende, zich in 't bijzonder omtrent den inzender had doen inlichten. Toen hij alles aangaande hem vernomen had, had hij gezegd: „Zulke jongens moesten er meer zijn! Ik wil zijn vogeltje graag koopen." En zonder naar den prijs te vragen had hij er een bankbiljet van honderd gulden voor neergelegd.

Meer kreeg vrouw Verbrug er niet van te hooren,

en dat behoefde ook niet. De lezers mogen echter het verdere wel weten, en dat is, dat het dien heer eigenlijk niet om het bezit van het kanarietje, maar wel om twee andere dingen te doen was. Vooreerst om door een flinken koopprijs de Zendingskas te bevoordeelen, en zoodoende den knaap, die daarvoor zulk een groot offer gebracht had, eer van zijn werk te doen hebben. En ten andere om hem op zijn beurt een prettige verrassing te bereiden.

Waarin die verrassing bestond, hebben we reeds gezien. Hij zette namelijk het vogeltje in een mooie kooi, die hij ongebruikt had staan, schreef er bovenstaand rijmpje bij, en liet het toen door zijn knecht aan het adres van Piet bezorgen.

Wat was die jongen blij, toen hij ten tweeden male zijn vogeltje present kreeg! Wien hij er voor danken mocht, wist hij niet; maar wèl wist hij, dat alles, ook wat de menschen ons geven, ons toch door God, die de harten neigt, geschonken wordt, en dat wij er Hèm dus in de eerste plaats voor moeten danken.

Dit deed Piet dan ook van heeler harte. Wat was God toch goed voor hem! Piet kon er niet over uitgedacht komen. Hij kon zijn geluk niet op. Zijn vogeltje terug, zoo'n mooi kooitje er bij, en hondert gulden voor de Zending!

Dit laatste was niet de minste oorzaak van blijdschap voor hem. 't Was of hij er nog meer hart voor gekregen had, nu hij in staat was geweest er eens goed aan mee te werken.

Wie er dan ook in ijver voor dat werk verflauwde, Piet Verbrug allerminst. Hij bleef een getrouw be-

zoeker van de Bidstonden, een belangstellend lezer van de Maandberichten, en, hoe jong ook, een hartelijk bidder voor heidenen en zendelingen; in één woord, een warm vriend der Zending.

En eindelijk — vele, vele jaren later, ging hij, naar den wensch van zijn hart, zelf als zending uit, om het Evangelie te prediken onder de heidenen.

En zijn belofte dan, eens aan zijn vader gedaan?

Van die belofte had Moeder hem lang reeds ontslagen, in de vaste overtuiging, hierin geheel te handelen naar den wensch van haar overleden man.

En waarom had ze dit gedaan?

Wel, in den loop der jaren was Piet opnieuw in het bezit van een vader gekomen, en van broertjes en zusjes bovendien. Die tweede vader was, evenals de eerste, een beste man, die ruim zijn brood had, goed voor vrouw en kinderen zorgde, en van allen evenveel hield.

Deze had de taak om voor Moeder te werken geheel van Piet overgenomen, en ze was hem terdege toevertrouwd.

Nu het werk in zulke goede handen was overgegaan, was dus de hulp van Piet niet meer noodig, en achte vrouw Verbrug, die trouwens nooit aan haar eigen belang, maar alleen aan het welzijn van haar jongen gedacht had, het haar plicht, hem af te staan voor den arbeid, dien hij nog altijd zoo liefhad. Wel werd het haar vaak angstig om het hart, als ze dacht aan de moeiten en gevaren, die deze arbeid met zich brengt, maar ze leerde toch meer en meer haar kind over te geven en toe te vertrouwen aan de hoede en bescherming van den Almachtige, wiens oogen aan

alle plaatsen zijn, en die zelf deze keus den knaap in het hart had gegeven. En menige brief in later jaren uit het verre Oosten van haar zoon ontvangen, bewees haar, dat, wie door God beschermd en bewaard wordt, wèl bewaard is.

